

működtek, és helyesen használva nincs is semmi baj a fenntarthatóságukkal: kútvíz, fa, kert, komposzt, alternatív elektromos ellátás, zöldség-gyümölcs, állatok, falusi kereskedelem, csere, ajándék, segítség, szűrkevíz-feldolgozás, bicikli, keveretlen internet-forrás, árnyék, erdő, villamos vonat, természeti szépség, nyugalom, béke.

Ezeket persze létre lehet és kell hozni, de még faluhelyen sem könnyű megoldani, hogy mind egyszerre rendelkezésre álljon, és olcsó is legyen (ld. keretes)

Közösségi összefogás

Életünket a közösség hordozza. A közösség fenntart, bátorít, emel, elvár, szervez, támogat. Az élet legnagyobb vállalkozásában is, a fenntartható élet megvalósításában is a közösség adja a kezdeményezést, a referenciát, a gyakorlati tanácsokat és a visszajelzést, dicséretet. A legjobb az, ha a közösség elvi célkitűzése, hogy fenntarthatóan akar élni – ha nem, ugyan hogyan? –, és az egyén ebbe az áramlatba beletagozódik.

Hatékonyabb, kényelmesebb, hatásosabb – Ha a közösség együtt építi ki és működteti a fenntarthatóság infrastruktúráit, és nem az egyénektől, családoktól várja el, hogy mindenki egyedileg megküzdjön a problémákkal, akkor az sokkal egyszerűbben, olcsóbban, – manapság kulcsszó: versenyképesen –, és főként kényelmesebben, kevesebb véráldozattal oldható meg. Például nem kell mindenkinek saját kutat fűrnia, már az is nagy eredmény, hogy nem 10 kilométeres távolságból jön-megy a víz, hanem 100 méteres körzetből – mert a miénk! S nem kell mindenkinek értenie az erdőhöz, fához, napelemhez, hőszigeteléshez – és mindig van kitől tanácsot kérni a közösségből, vagy megkérdezni, miben segíthetek? Az összeredményben is messzebb lehet eljutni, mert együtt megvalósíthatunk olyan beruházásokat is (fűtőmű, alternatív villanyhálózat), amelyek egyénileg elérhetetlenek lennének. Persze országos vagy nagyközösségi szinten is meg lehetne ezeket oldani, de arra meg nem érdemes várni.

Működtetés, életmód

De még a legjobb közösségi háttér mellett is a fenntarthatóság egyéni műfaj. Függ az életmódtól, attól hogy hogyan használjuk a nem fosszilis infrastruktúrát, hogyan élünk vagy visszaélünk-e vele.

Hiába az almafa, ha nem szedjük fel az almát, hiába a kemence, ha nem sütünk kalácsot, hiába van a kút, ha csak pang benne a víz. Hiába a kert, az állatok, amikor elmegyünk nyaralni. Hiába a bicikliút, ha volán mögül nézzük, hogy milyen üres. Hiába az erdő, a patak, ha közben az internetet bújjuk. A szűrkevíz rendszer, a napelemes elektromos ellátás odafigyelést, együttélést igényel. A megtermelt zöldséget, gyümölcsöt fel kell dolgozni, az elkészített lekvárokat, befőtteket év közben el is kell fogyasztani.

Az életmódunknak kell fenntarthatónak lennie, nem (csak) a környezeti feltételeinknek.

KERETES 2 – PÉNZ ÉS FOSSZILIS ENERGIA

Amikor azt kérdezik, hogyan lehet mindezt megjegyezni, milyen tájékozódási pontok vannak, hogy ne kelljen mindennek mindig utánaszámolni? – ezt a kerek választ szoktam adni: Kerüld a pénzt és a fosszilis energiát – az jó lesz!

A pénz, a mammon kerülése jól érthető biblikus alapokon. Különösen a mai pénz esetében, amit a vagyonszaporító tőkések, bankárok, részvényesek, és a nekik dolgozó hitelminősítők hoznak létre, teremtenek, szinte korlátlan mennyiségben. Ha utánaszámolunk, a mai szabályok pontos betartásával, a létező kamatokkal és futamidőkkel a bankok akár egy évi 30%-os GDP-növekedést is tudnának finanszírozni – abszurd módon – természetesen nem a létező pénzből, mert annyi nincs is. Gyűjtse hát az a pénzt és a hiteleket, aki tönkre akarja tenni a világot! Mi pedig inkább mérsékeljük magunkat, válasszuk az olcsóbbat, a kevésbé menő állást, a hitelezés nélküli megoldásokat.

Igen ám, de ha mindig az olcsóbbat, szegényesebbet választjuk, akkor abban többségbe kerül a sok fosszilis energiát tartalmazó rezszi, energiahordozó, félkésztermék, nyersanyag.

Tehát a másik úton is lépegetni kell: ahol csak lehet, kerüljük a fosszilis energiát, mert szennyez, mert tönkreteszi a klímát, mert hiába szokunk rá, kifogy – éppen akkor fogy ki, amikor már nagyon rászoktunk –, mert más népektől vesszük el (Te melyik végén szeretnél élni a migrációs útvonalnak?) Kerüljük, mint a bűnt. Mert bűn.

Aki e két irány eredőjét követi, kerül a pénzt és a fosszilis energiát, igen gyorsan és egyre közelebb kerül a fenntarthatósághoz, és az 5+1 pontos képlettel el is fogja érni azt.

BARCZA BARNA

AZ EMBERHALÁSZ ÖNVIZSGÁLATA

(7.)

MIBE FULLAD BELE TÖREKVÉSÜNK? A MERÜLNI KEZDŐ PÉTER

*„Amikor a szélre figyelte, megjíedt, és amint merülni kezdett,
felkiáltott: Uram, ments meg!”
(Mt 14,30)*

Hogyan? A hívó ember is merülni kezdhet? Hite megfogyatkozhat annyira, hogy megszűnik a természetes élet fölé emelkedése? Nemcsak, hogy megfogyatkozhat annyira, hanem még mélyebbre süllyedhet, mint a természetes ember, aki

sohasem hagyta el a part biztonságát. A hívó ember hitével nagyobb kockázatot vállal, mint az átlagember, így tehát süllyedése is nagyobb lehet. Csak az kezd merülni, aki Jézusért kimerészkedett a nyílt vizekre.

A nagyhitű Péter is megrettent saját vakmerőségétől, túlbecsülte önmagát, megijedt a széltől, és merülni kezdett. Ha Jézus el nem kapja, megfullad. Mibe fullad bele a mi hitünk? Korábbi elmékedésünkben már megnéztük a külső ellenerőket, amelyekkel szemben küzdenünk kell. Most vegyük számba a belső ellenerőket!

1. Értelmi homályunk

Noha Jézus azért ad hálát az Atyának, hogy az Isten titkait elrejtette a világ bölcsei elől, és nyilvánkozta az Őt kereső kicsinyeknek, ez mégiscsak azt jelenti, hogy a kicsik értökké váltak, tehát Isten titkaiban bizonyultak bölcsnek. Vagyis értelmi erőfeszítések nélkül csak emberalatti szintű nyugalomunk lehet a problémákat illetően.

Aki érteni akarja az Isten Országát, az is kétféle módon lehet az értelmi homály áldozata:

- Nem számol az egyre nagyobb értés ellenére is meglévő értelmi korlátokkal, gondolkodásunk végességével, valamint Isten „más”-voltával, s talán belekeseredik abba, hogy a teljes egészet sohasem bírta el. Így eljuthat egy pontig, ahol a határok és homályok egymást felerősítve hitetlenségbe csapnak át.
- A másik véglet elmulasztja a megtehető értelmi erőfeszítéseket, és mivel ezek híján nem tud kielégítően válaszolni a mindig megújuló támadásokra, egyszerre csak védhetetlennek éli meg hitét, összeroppan a támadások súlya alatt.

2. Akarati gyengeségünk

Az emberré-válás bármely útjának nagy csapdája az akarati gyengeség. Nem véletlen, hogy a nagy embereket úgy tartják számon, mint az akarat hőseit. Valamit is tenni az Isten Országáért csak átlagot meghaladó akarattal lehet.

Az akarati gyengeség embervoltunk velejárója, egyes embereknél azonban szinte beteges gyengeséggé süllyed. Mások viszont csak időnként zuhannak bele valami érthetetlen tespedtségbe, s ilyenkor nem ismernek önmagukra; kezdik hanyagolni bevált gyakorlataikat. Elfáradtak vagy beleuntak? - kérdezi ilyenkor az ember.

Az igazság az, hogy kivétel nélkül mindenki akaratával alatta marad annak, amit értelmével vagy még inkább vágyaival maga elé tűz. Eme alulma-

radáshoz azonban nagyon különbözőképpen lehet viszonyulni. Van, aki egészséges módon tudomásul veszi a lemaradást, és a fáziseltolódás behozása lesz lelki életének állandó hajtóereje. Mások meguntán önmaguk leminősítését, felülbírálják elveiket, célkitűzéseiket, de nagyon szubjektív szempontok alapján. Ezt a tipikus esetet így fogalmazhatjuk: életéhez igazítja elveit. Vagy: gyengeségét teszi meg erkölcsi zsinórmértéknek. „Ha nem úgy cselekszünk, ahogy gondolkodunk, akkor úgy fogunk gondolkodni, ahogy cselekszünk” - mondja Halász Piusz. (Csak zárójelben jegyzem meg, hogy egészen természetesen tartom, ha valaki az erkölcsi elveket saját adottságvilágával hozza összhangba. Erre szükség van. Az akaratgyengeség ott válik veszélyessé, amikor ezeket a korrigált, magunkra alkalmazott elveket sem tudjuk valósítani.) Azután vannak olyanok, akik az akarati gyengeségbe annyira belekeserednek - mivel még a leszállított normát sem tudják tartani -, hogy elveszítik hitüket. Egyszerűen járhatatlannak mondják ki Jézus útját. Elmerülnek. Elszakadnak Jézustól. Egy régi lélektani törvény így hangzik: „Emberi dolog gyűlölni a megsértett személyt.”

3. Gyökerében megosztott természetünk

Az emberi természet egy alapvető dipolaritást, kétirányú sarkítotttságot, vagy ha úgy tetszik, két, ellentétes irányú vonzást jelent. E két ellenerő kevéssé emberben van kielégítő egyensúlyban. Ahogy Bernanos mondja: „A rosszat éppúgy, mint a jót, önmagáért szeretik és szolgálják. - Valahogy mindenki hol bűnös, hol szent: egyszer a jó felé viszi valami, és nem is előnyeinek helyes mérlegelése következtében, hanem tisztán és egyedül egész lényének lendületével, a szeretet szétáradásával. Másszor a lealjasulás titokzatos ingere gyötri, a hamu ízének gyönyöre, az állatiasság szédülete, felfoghatatlan varázsa. Mit ér a századok óta halmozódó tapasztalat az erkölcsi étellel kapcsolatban? Mit ér annyi sok bűnös példája és nyomorúsága?”

Ki az közülünk, aki ne szenvedte volna saját szétszakítotttságát? Ki az, aki ne hőkölt volna vissza saját mélységeinek partján - esetleg már későn is?

Az ember alapvető megosztottsága azt is jelentheti, hogy minden helyes értelmi és akarati erőfeszítés ellenére vannak olyan irracionális mélységeink, ahol az én állásfoglalása egyszer csak átcsap az ellenkező pólusra. Ki tudja, hogy a test győzte le a szellemet, vagy az ember elnyomott szférája lázadt fel az elnyomó ellen, avagy egyszerűen csak elfogyott az a többletenergia, amely szükséges az állandó egyensúly fenntartásához?

4. Idegrendszeri terheltség

Úgy tűnik, hogy a civilizáció, a kultúra előrehaladásával egyenes arányban növekszik az emberek idegrendszeri túlterhelése. Idegrendszerünk nem tud olyan gyorsan alkalmazkodni a természetestől nagyon eltérő viszonyokhoz, mint amilyen gyorsan a természetes környezetet felváltja a manipulált környezet.

Mivel mi is korunk gyermekei vagyunk, így mi is szenvedjük ezt a károsodást. Sokan örökségként hozták magukkal és - saját életükben még rontva rajta - örökítik tovább.

Talán közöttünk a nagy átlagnál nagyobb számban fordul elő idegrendszeri terheltség, azon egyszerű oknál fogva, hogy Isten felé éppen az érzékenyebb, fogékonyabb, tehát finomabb, és ennél fogva törékenyebb idegrendszerű személyek vonzódnak.

Idegrendszeri gyengeségünk tényét fel kell ismernünk, mértékét jó volna szakember segítségével, avagy akárcsak önmegfigyeléssel és a testvérek segítő megfigyelésével megállapítani, és a helyzet ismeretében éppen a használhatóságunk érdekében szükséges ellenintézkedéseket, vagy sokkal inkább elővigyázatossági intézkedéseket megtenni. Ellenkező esetben minden más károsító tényezőnél gyorsabban következik be a teljes elmerülés.

5. Anyagi igényesség - tapadásaink

„Az ember, aki lényének mélyén a végtelen felé tör, nem tömheti be vágyai szakadékát anyagi javak felhalmozásával” - mondja Quoist. Thomas Merton önéletírásában pedig ezt mondja: „kiszámtaltam a világba azzal a gondolattal: kizsákmányolom, kisajátítom minden gyönyörűségét és kielégülését. Megtettem, amit szándékoztam, és most úgy találok: én vagyok kizsigerezve”. Halász Piusz elmékedése pedig már egészen nekünk szól: „Az igazi veszély mindig a keresztény lelkekben lappang, akik időről időre olyan kereszténységről kezdenek álmodozni, amely módot nyújt arra, hogy földi életünkben a dúsgazdag, odatúl pedig a szegény Lázár szerepe legyen a miénk. Folyton jönnek korok, amelyek elfelejtik, hogy a keresztény lélek csak a világgal való erélyes szembeszállás útján győzhet, és csak azzal hódíthatja meg, ha ellentmond neki. Évszázados bűnültségünket talán éppen az okozta, hogy túlságosan egyezkedünk a világgal.”

Ne ámítsuk magunkat! Az anyagi igényesség, a szeretett, féltett dolgokhoz való görcsös ragaszkodás nem a világ fiai számára veszélyes, hisz azok éppen ebben élnek. A mi számunkra veszélyes mindez!

A kérdés ez: tudunk-e gátat vetni határtalan bírávágyunknak? Meg tudunk-e elégedni a lehetőségeinknél alacsonyabb életszínvonallal? Alá tudjuk-e rendelni anyagi igényeinket a szeretetnek? Mert ha nem, akkor már merülünk.

6. Szétforgácsolódás

Restellem idézni a szólást: „Sokat akar a szarka, de nem bírja a farka.” Mivel érezzük, hogy tenünk kell valamit, sőt az átlagnál többet, azért ebbe is, abba is belefogunk. Elkezdünk csoportokat „gyártani”, s végül elveszünk a több csoport szervezésében. Úgy tűnik, sokat tettünk, pedig csak szétforgácsolódtunk. Itt is igaz, hogy a kevesebb több lett volna. Mivel szívünket-lelkünket nem lehet sok csoportba beleadni, ezért a létszám-eredmények ellenére ellaposodunk. Nem tudunk hitet gyújtogató láng lenni. Sőt arra sem árt vigyázni, hogy a sebes széljárás el ne fújja a mi hitünk lángját!

7. Erőink túlbecsülése - hajszoltság

Olyan lelkesítők Jézus tanai! Nem lehet rájuk válaszolni, csak teljes odaadással. Jézust követni ne is induljon, csak aki lelkes - mondjuk meggyőződéssel. És mikor legyen az ember lelkes, ha nem fiatalon? Szóval: lelkesedés, a feladatok felkutatása, vállalása, egyre nagyobb arányú belelendülés, aztán elkap a fogaskerek, már csak a hajszoltság érződik, már nem lehet abbahagyni, már nem lehet a beindított gépezetet leállítani..., és még jó, ha nem az idegösszeroppanáskor ébredünk fel. Az óvatos, a fontolgató, skrupulózus ember alábecsüli erejét, a lelkes fiatal túlbecsüli. Többre vállalkozik, mint amit egészséges és ritmikus élettempóban el tud végezni.

Jézus a teljes értékű ember teljes értékű munkáját várja tőlünk, és nem a betegesen túlhajszolt ember megbetegedését, használhatatlanságba merülését.

8. A lazítás hiánya, ritmus-, harmónia-hiány

Két csoport öt-öt órás foglalkoztatását el lehet helyezni egy délelőtt és egy délután. Az összteljesítmény tíz óra. Ugyancsak tíz óra az összteljesítmény, ha a két csoportfoglalkozás között egy nap, esetleg egy hét időköz van, mégis, a második csoport teljesítménye eme utóbbi esetekben összehasonlíthatatlanul jobb. Miért? A saját pihenségem, a közbe esett más irányú elfoglaltság, vagy kifejezett kikapcsolódás miatt.

A szív is pihen - éppen egy fél életet. A zenében forték és pianók ritmusa változik. Vagyis ami él, és ami szép, annak mindig ritmusa van. Nekünk is be kell terveznünk a teljesítmény és lazítás ritmusát, nehogy indokolatlanul harmóniátlan

váljunk, és az egyoldalú feszítés késztesen összeroppanásra és Jézus útján elmerülésre.

9. Szeretkapcsolatok helyett csupán feladatok - magányosság

Valaki azt mondta: A magányos embert nem lehet meghatározni. És a robotembert igen? Isten által elgondolt ember-e az a lény, aki csak „erg”-ekben lemérhető teljesítményt produkál? Aki a feladatoktól nem tudja a másik embert észrevenni, nem tud vele én-te kapcsolatba lépni, nem fog-e az maga is károsodni, beszűkülni, nem lesz-e embernek is túl kevés? Ha nem ér rá szeretet-kapcsolatokat ápolni, akkor nem válik végzetesen és megbetegítően magányossá? Ha nem fogja senkinek a kezét, csupán vezényszavakat kiáltva folyton rohamosztogókat szervez, nem fog a veszélyhelyzetben magára maradván vízbe fúlni?

10. A három kötelék valamelyikének lazítása

Aki nem beszél meg életét az Úrral, aki nem ellenőrizteti életét a lelki-atyával, aki nem fogja meg a testvérek kezét, az nagyon könnyelműen kockáztatja elmerülését. Ki-ki tekintszen magába, melyik kapocs lazítása ijesztő mértékű már. Nézze meg, be van-e csatolva e hárompántos biztonsági öve!

Az eddig felsorolt elmerülési veszélyeket egyaránt jellemezte, hogy akartunk mi Jézushoz jutni, csak valamilyen tényező figyelmen kívül hagyása eme célunkat kockára tette.

Juthat azonban az ember ezeknél krónikusabb állapotba is. Ezekre viszont - az előzőekkel szemben - az jellemző, hogy magát a küzdést kezdik ki bennünk. Az értelmetlenség vagy hiábavalóság érzésének különböző lélektani vetületeiről van itt szó.

11. Magát a küzdőképességünket kikezdő tényezők

A hitetlenség, a cél elhomályosulása

Midőn egyre többet beszélünk ellentétes felfogásúakkal: akár a világ fiaival, az élet „józan” élvezőivel, akár meggyőződéses materialistákkal vagy harcos ateistákkal, ha ellenérveiket nem dolgozzuk fel kellő alapossággal, eluralkodhat bennünk valami lassan terjedő bizonytalanság, valami homály, amely egyszer csak délibábosan ingatagá teszi azokat a célokat, amelyekre feltettük életünket. Valódi hitehagyás esetében ezek a célt homályosító tényezők összegyülemlenek, mint a homokóra szemei, s elérve a kritikus mennyiséget - mint az atombomba töltete - robbanásszerűen nem létezőnek mutatják a célt. Biztos cél nélkül pedig ki fog küzdeni? Husserl szerint: „Embernek lenni annyi, mint teleológiai

- a cél felől meghatározott értelemben - lenni.” Tehát, ha Jézus megszűnt számunkra cél lenni, akkor mi megszűntünk jézusi embernek lenni.

A reménytelenség - az ellenerők túlbecsülése

Nemcsak a cél létezésében, de a cél birtokbavételében is lehet kételkedni, elbizonytalanodni. Ez a reménytelenség. Az előbbi inkább elméleti, ez inkább gyakorlati elbizonytalanodás. A cél, ha el nem homályosult, oly ideálisnak tűnik a gyakorlati élet mocskosságával szemben, hogy már nem is tűnik megszerezhetőnek. Az Isten olyan csendes, annyira rejtett, a világ ellenerői pedig oly harsogóak, közeli, annyira követelőzően dörömbölnek érzékeink kapuin, hogy a cél elérésének lehetősége reménytelenségbe fullad.

A kétségbeesés - önmagunk el nem fogadása

Így is mondhatnám: reménytelenség önmagunk miatt.

Lehet ez lélektani zárlat, amelyet úgy hívnak, hogy csüggedés. Lírai előadásban valahogy így: „S most, hogy a nap elmúlt, s az est leszállt, a lélek megkopva, csüggedten, önmagából és a dolgokból kiábrándultan roskad magába. Hová lett az indulás paradicsomi ígérete? Hová lett a dolgok ezerszínű és ezerillatú ígérete?... A lélek elfáradt, a dolgokra pedig rászállott az este fekete csendje...”

Hihető az, hogy a kétségbeesés gögből fakad? Hallgassuk Mertont: „A kétségbeesés a legszélsőségesebb önszeretetből fakad. Akkor lép fel, amikor az ember tudatosan visszautasítja mások segítségét, hogy átadhassa magát annak a rút érzés-fényűzésnek: el vagyok veszve. Ugyanis minden emberben van titokban a lelke mélyén a kétségbeesésből - legalábbis gyökerében - , mert senki sem mentes a büszkeségtől, amely képességeink első kudarcánál felüti fejét, és mint gaz, nagyra növekszik, és az önsajnálát gonosz virágává fejlődik. Mivel pedig képességeink soha nem elegendők, kétes esetekben kisebb vagy nagyobb fokban ki vagyunk téve az elkedvetlenezésnek és kétségbeesésnek. - A kétségbeesés annak a nagy és hajlíthatatlan gögnek legszélső kifejlődése, amely inkább ragaszkodik a kárhozat teljes nyomorúságához, mint hogy Isten kezéből elfogadja a boldogságot, és ezzel elismerje, hogy Isten felettünk van, és mi magunk egyedül nem vagyunk képesek feladataink teljesítésére.” Csak aki nem tudja elfogadni saját ilyen vagy olyan korlátoltságát, törpeségét, és nem tudja elkapni Isten irgalmának kezét, az merül el a kétségbeesésben.

A lustaság

Erről kár is többet mondani. A lusta ember egyszerűen nem akar küzdeni. Elnyeli őt a sodortatottság. Képtelen kézbe venni, és főleg kézbort tartani életét, mert az szétfolyik a semmittevésben. Miránk ez csak akkor vonatkozik, ha valaki a küzdés hosszabb periódusa után hanyatlik vissza a semmibe. Nagyon sokszor a teljes idegkimerültség külső megnyilatkozása.

A kegyelemre hagyatkozás

Sorainkban senki sem indult el ezzel a negatívummal. Épp ennek ellentéte lelkesített és hozott össze bennünket. Mégis előállhat egy idő után, vagy bizonyos kudarcok helytelen értékelése után a helytelenül értelmezett mondat központi szerepe: „Minden kegyelem.” Innen már csak egy lépés a teljes tétlenségig. Ha a kegyelem mindent elintéz, akkor miért küzdjek?

Ha lapos követ dobok a víz felszínére, a kő addig fog siklani a vízfelszínen, amíg sebessége elég nagy. Lehetséges, hogy a vízen-járáshoz, a hit szerinti élethez is nagyobb „sebességre” van szükségünk, mint az átlagember „élet-sebessége”? Nem akkor kezdünk-e merülni, amikor élettépünk, a természetest meghaladó élethitehünk kezd visszasüllyedni a világ fiainak földönjáró sebességére? Vízisível ma is „járnak” a vízen, de ha lelassul a vízisí, a szíó elmerül.

Amíg Pétert vitte a lelkesedés sebessége, amíg hite lendületet adott neki, addig könnyűszerrel járt a vízen. Megtorpanva azonban - merülni kezdett. Meg kellett torpannia, mert arra is rá kellett jönnie, hogy ellentétes irányba halad, mint Jézus. Hiába tartott Jézus felé, amikor Jézus a hajó felé tartott. Az irányváltás mindig sebességcsökkenéssel jár. Mikor már nemcsak Jézust kereste, de Jézus irányát is átvette, mindketten a hajóba jutottak, és hirtelen elült a szél. Péternek azonban még sokáig fülébe csengett a kínzóan igaz szemrehányás: Miért kételkedtél, te, kicsinyhitű?!

folytatjuk

BULÁNYI GYÖRGY

EGYHÁZREND...

3.6.4. "A választás módja"

A hatalom világa a kinevezések során igen nagy körültekintéssel jár el. Minél magasabb szintre nevez ki egy személyt, annál gondosabban vigyáz arra, hogy ez a személy a maga szempontjából megfelelő legyen. Legfőbb irányító szempontja a kiszemelt személy "kompromittáltsága", azaz ne is legyen már módja hűtlenné lenni az őt kinevező hatalomhoz. Legyen annyira

egzisztenciájába nyúlóan lekötözött, hogy semmiféle visszaútja ne legyen már. A diktatúrák világában ez egészen odáig fokozódik, hogy a kijelölt személyt hűtlenség esetén az ellentábor nem fogadná el, sőt életét is elvonná. A világ fiai okosabbak a maguk nemében.

A világosság fiai sem lehetnek oktanok egészen. Az apostolokról szóló prefációban így imádkozunk: "Ne hagyd magára örök Pásztor nyájadat, hanem szent küldötteid által mindvégig őrizd és óvjad, hogy azok kormányozzák híveidet, akik rendelésből állnak nyájad élén, és helyetted mint pásztorod folytatják művedet." A Mátyást megválasztó jeruzsálemi közösség, a Barnabást és Pált missziós útra küldő antiochiai közösség már meg volt győződve arról, hogy választásuk az Isten, a Szentlélek választása volt /cheirotonia és cheirothesia/.

A kisközösségi egyházrend szintjei választások eredményeképpen alakulnak ki. Ebben az egyházrendben az ősegyházhoz hasonlóan mindent meg kell tenni annak érdekében, hogy ezek a választások a Szentlélek választásai legyenek. Amikor a kisközösség választ, akkor különösen is az Isten munkáját végzi. Hogy ez valóság lehessen, biztosítani kell a szükséges feltételeket. Az első feltételt mindenképpen adottnak kell tekintünk annak következtében, hogy a kisközösség mindig saját tagjai közül választ küldöttet. Adva van tehát az Isten választásának első feltétele: emberileg lehetségesen jól ismerik egymást. Szó sem lehet tehát tájékozatlanságról, ami a makrostrukturális választások jellemzője. Nem százak, ezrek vagy milliók választanak meg egy általuk soha nem látott, esetleg csak újságból vagy TV-ből ismert személyt. Egymást ismerő barátok-testvérek választanak küldöttet a közös asztalt - az eucharisztikus asztalt is - körülülni tudók közül.

Hogy választásuk az Isten választása legyen, ennek második feltétele - jeruzsálemi mintára - a szívet megtisztító imádság és böjt. Csak az ily módon felkészülő testvérek kerülhetnek abba az állapotba, hogy képesek legyenek félretenni magukban mindent, ami nem az Isten gondolata. Analógiaként kínálkozik itt a pápaválasztások jelen rendje, amely messzemenően biztosítja a választás során az Istenbekapcsolódás hátterét. A kisközösségi választások során kinek-kinek joga és kötelessége lehet, hogy megérvelje testvérei számára, milyen szempontok alapján ajánlja egyik vagy másik testvérünket.

De az ilyen jellegű beszélgetéseket mindig hosszú imádságos csöndnek kell követnie. A választást sohasem szabad elkapkodni: Isten színe előtt állva és Isten előtti felelősségünk teljes tudatában kell papírra írunk jelöltünknek a nevét.

Erre a második feltételre azért van szükség, hogy érvényesülni tudjon a harmadik feltétele annak, hogy választásunk az Isten választása legyen. Ez a harmadik feltétel: a szóban forgó funkcióra a legalkalmasabbat kell megválasztanunk. A felsőbb szintbe küldést